

مغولستان چگونه

از زیرساخت های جهانی بهره مند می شود

منبع: WORLD FOOTWEAR

تنها اوج فقر و گرسنگی است که می‌تواند یک مادر را راضی کند کودک خود را به تخت ببندد و برای کار از خانه خارج شود. رهبر بوداییان تبت، اترول رینپخه، در بازدید خود از مناطق محروم مغولستان در سال ۲۰۰۱ این صدا را شنید. او بیمناک از عواقب چنین شرایطی اقدام به تأسیس موسسه خیریه آسرال کرد. در مغولستان وجه غالب فقر، مادران سرپرست خانوارفاقد شغل هستند که البته تأمین معیشت خود و فرزندان‌شان برای‌شان ممکن نیست. بقای این گروه در زمستان‌های سرد این منطقه با دشواری‌های زیادی روبروست.

اوضاع اقتصادی مغولستان پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۹۱ رو به وخامت گذاشت و همین امر موجب گسترش فقر شده است. همزمان با قحطی، هزاران نفر به پایتخت- اولان باتور- پناه آوردند و حالا سه دهه بعد از این رخداد، بانک جهانی اعلام کرده است که یک سوم ساکنان منطقه در فقر زندگی می‌کنند. برای بهبود این شرایط آسرال با ارائه وعده غذایی گرم، تأمین کتاب، پرداخت هزینه‌های آموزش و بهداشت و درمان از کودکان و مادران‌شان حمایت می‌کند. بخش دیگری از این برنامه حمایتی، طرحی به عنوان «ساخت مغولستان» است. در قالب این طرح، دمیپای‌هایی سنتی مغولی که با استفاده از پشم‌های محلی منطقه تولید می‌شوند تولید و به فروش می‌رسند. حالا این طرح مورد توجه برند انگلیسی Vivobare Foot قرار گرفته است. این شرکت سال‌هاست که با جوامع بومی مختلف در ارتباط است. ابتدا نگاه این شرکت به طرح‌های بومی بررسی بیومکانیک و سلامت پا بوده است، اما پس از آن در کشورهای نامیبیا، کانادا و نروژ سرمایه‌گذاری کرده است. فلسفه این برند روی تماس مستقیم هر چه بیشتر پا با زمین یا همان پابرهنگی متمرکز است. شرایطی

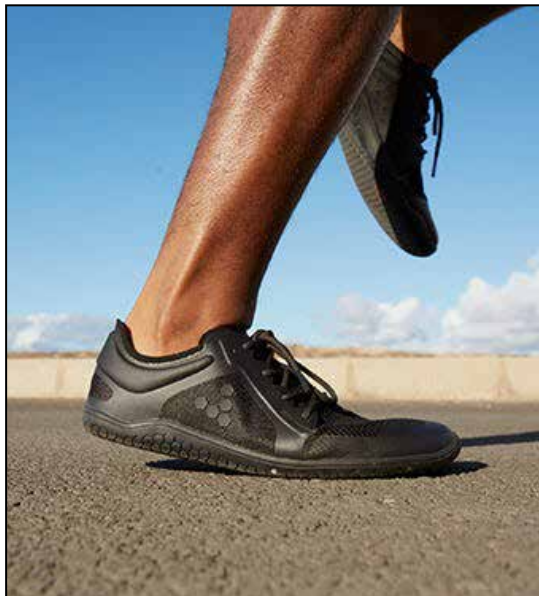
که اجازه می‌دهد پا به صورت طبیعی نفس بکشد. برای این منظور مدیران این شرکت تلاش می‌کنند با آموختن از فرهنگ‌های مختلف، در نهایت به محصولی منطبق با نیاز روز برسند. این رویکرد به درآمدزایی جوامع بومی نیز کمک می‌کند.

بازگشت به طبیعت

دلما کلارک از مدیران Vivobare foot در گفت و گو با نشریه ورد فوت ویر چنین می‌گوید: «ما هنگامی که کارمان را آغاز کردیم نیاز داشتیم در مورد سلامت پا و گزینه‌هایی که به طبیعت نزدیک تر هستند بیشتر بیاموزیم. همین امر منجر به ارتباط هر چه بیشتر ما با جوامع بومی در کشورهای مختلف شد. جاهایی هنوز کفش‌شان را به روش سنتی و بیشتر با استفاده از مواد و رنگ طبیعی تولید می‌کنند.»

این کار علاوه بر این که باعث ایجاد اشتغال برای حمایت از کارکنان، مدرسه و سیستم مراقبت‌های بهداشتی می‌شود، منافع حاصل از آن خرج کودکان یتیمی می‌شود که در یتیم‌خانه‌های منطقه نگهداری می‌شوند. در واقع منافع این کار به خیریه آسرال بازمی‌گردد ولی باز هم این پایان کار نیست. در گام بعدی شرکت در حال برنامه‌ریزی یک سفر آشنایی برای علاقه‌مندان است و در واقع تلاش می‌کند با درگیر کردن ذی‌نفعان این پروژه‌ها را گسترش دهد. هم چنین دعوت از خبرنگاران نیز در دستور کار قرار دارد تا به احیاء دوباره تولید کفش به روش سنتی کمک شود. برای ایجاد یک ارتباط چندجانبه هم اکنون صاحبان این دانش فنی شناسایی و سازماندهی شده‌اند. برنامه‌های مشابهی نیز برای جوامع بومی در آفریقا و آمازون طرح‌ریزی شده است.

حاصل این رویکرد این بوده که فروش این شرکت در سال ۲۰۲۲ با ۲۰ درصد افزایش به ۷۵۰ هزار زوج رسیده است که درآمدی معادل ۵۰ میلیون پوند به همراه داشته است. این نشان می‌دهد همراهی با جمع می‌تواند منجر به موفقیت شود. یکی دیگر از برنامه‌های این شرکت راه اندازی بخش فروش آنلاین محصولات سنتی روی وب سایت شرکت است. این کار می‌تواند به مخاطبان درک بهتری از شرایط کارگران شاغل در این واحدها بدهد و خریداران متوجه می‌شوند سود حاصل از خرید آنها به حمایت از خانواده‌ها و مهارت‌های فردی‌شان کمک می‌کند.

VIVOBAREFOOT

از جمله این سفرها، سفر به صحرای کالاهاری در نامیبیا بود که یک نوع سفر تغییر سبک زندگی به شمار می‌رفت. هدف اصلی این سفر ملاقات و شناخت قبیله بومی «سان بوشمن» تعریف شده بود، ولی متأسفانه مشخص شد به دلیل استفاده از کفش‌های اهدایی غربی‌ها، تولیدکنندگان بومی منطقه از بین رفته‌اند و نسل جوان‌تر هم مشاغل غیرسنتی را برگزیده‌اند. در چنین شرایطی باز شرکت با شناخت افراد باقی‌ماده اقدام به برگزاری کارگاه آموزشی با هدف حفاظت از این دانش و انتقال مهارت کرد. این امر در نهایت منجر به تولید صندل‌هایی شد که قابلیت فروش تجاری دارد. خانم کلارک در این زمینه می‌گوید: «این یک روش تولید روزمره و معمولی با مدیران حرفه‌ای نیست. این روند بسیار زمان‌بر است. ما این پروژه را در سال ۲۰۱۶ آغاز کردیم اما کسب اطمینان از کیفیت، احساس راحتی، ظاهر محصول و سایزبندی چندین سال طول کشید و به تازگی موفق شدیم کار را به نتیجه مطلوب برسانیم.»

او از تجربه نامیبیا برای بسط بنیاد Live barefoot استفاده کرد که هدفش تامین مالی پروژه‌های نوآورانه است. وی در این ارتباط چنین می‌گوید: «ما در همکاری با جوامع بومی برای حمایت از مهارت‌های سنتی این جوامع تلاش می‌کنیم، ضمن این که شیوه‌های اجرایی هوشمند و تکنیک‌های تولیدی که تضمین‌کننده کیفیت محصول در شرایط آب و هوایی مختلف باشد را نیز در نظر داریم. یکی از پروژه‌هایی که روی بازتولید آن کار می‌کنیم تولید دوباره کفش‌های بوکس آمریکایی است که با پوست چرم گاومیش بومی آمریکا تولید می‌شود.» خانم کلارک خود متولد سیبری است و به عنوان بخشی از جامعه بومی بوریات محسوب می‌شود. او به خاطر دارد هنگام کودکی باتوجه به سرد و خشک بودن هوا از دمپایی‌های پشمی استفاده می‌کرده‌اند. او در بازدید خود از اولان باتور پیش از آغاز همه‌گیری ضمن بازدید از کارگاه‌های تولید دمپایی در این منطقه، با ایجاد کمی تغییر در مدل آن ۲ هزار زوج محصول سفارش داده است و حالا دوباره ۶ هزار زوج بر این تعداد افزوده است.